

عنوان مقاله:

تحلیل و بررسی نخستین آثار و شواهد زبان فارسی در چین: ردپایی از ایران پس از اسلام در چین معاصر

محل انتشار:

دوفصلنامه مطالعات فرهنگ و هنر آسیا، دوره 1، شماره 2 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسنده:

تهمینه بازدار - استاد خارجی گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه مطالعات خارجی پکن، چین

خلاصه مقاله:

یکی از کانونهای اصلی جاده ابریشم، به عنوان شاهراه ارتباطی شرق و غرب، سرزمین پهناور چین است. جاده ابریشم نه تنها راه مبادلات تجاری چین با سایر کشورها محسوب می شده، بلکه مهمتر از آن مسیر تبادلات فرهنگی، بینا فردی و اجتماعی نیز به شمار می رفته است که اساسی ترین ابزار چین تبادلی، زبان و محصولات زبانی است. ایران از جمله کشورهای بزرگی است که بخش اعظم جاده ابریشم از آن عبور می کرده است؛ شرایط خاص ایران یعنی قرارگرفتن در بخش عمده جاده ابریشم و همسایگی با چین باعث گردیده تبادلات فرهنگی و زبانی میان این دو تمدن بزرگ بسیار گسترده شود. آثار به دست آمده و پژوهش‌های انجام شده مؤید این موضوع است که علاوه بر زبان سانسکریت، زبان فارسی تأثیرات عمیقی در فرهنگ چینی به ویژه در فرهنگ اقلیت قومی مسلمان این کشور به جا گذاشته که تأثیرات آن تا به امروز باقی است. بر این مبنای، در پژوهش حاضر بر آنیم تا اولین اسناد و نشانه‌های یافت شده و باقی مانده مربوط به خط و زبان فارسی را در زبان چینی به ویژه در مورد نخستین مراحل آموزش زبان فارسی در این سرزمین بررسی و معرفی کنیم. وام واژه‌های فارسی موجود در زبان چینی، نخستین مدرسه ترجمه و اولین فرهنگ لغت فارسی-چینی "خوبی خوبی" [1] در چین، از جمله این اسناد به شمار می‌روند، در ادامه به تحلیل و بررسی آن‌ها خواهیم پرداخت. [1]

کلمات کلیدی:

زبان فارسی، زبان چینی، وام واژه، فرهنگ لغت، مدرسه ترجمه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1124252>

